

อสูรหลังหน้าาก

บทที่ 13

ยุพยง โทรศัพท์มาถามความเป็นไปแต่เช้า มีใครมากันบ้าง
คุยกันเรื่องอะไร “เขาพูดกันเรื่องแต่งงานหรือเปล่า”

มุกกรองตอบว่า “คงไม่ได้พูดเรื่องแต่งงานหรอกค่ะ”

“รู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ได้พูดกันเรื่องแต่งงาน ผู้ใหญ่พากันหลายคน
ไม่ใช่หรือ” ยุพยงถามย้ำในเรื่องที่ตนสนใจ มุกตอบว่า

“สีหน้าท่าทางแต่ละคนไม่น่าจะคุยเรื่องแต่งงานเลยคะ น่าจะเป็น
เรื่องธุรกิจมากกว่า แต่ว่ามุกไม่รู้ เพราะว่าเจ้านายไม่ให้เข้าไปยุ่ง”

“อ้าว แล้วเราไม่ได้คอยรับใช้ยกน้ำยกข้าวหรือหรือ”

“ไม่คะ คือว่าเจ้าหมาน้อยเห่าเสียงดัง เจ้านายก็เลยให้มุกอยู่
ข้างหลังกับพวกมันคะ แต่ว่าเรียกเนินกับนาขึ้นไปอยู่ข้างบนแทน”

“เอ๊ะ แปลก เธอไปทำอะไรให้คุณจาร์ดีไม่พอใจหรือเปล่า”

คำถามนี้เคยทำให้มุกกรองไม่สบายใจ แต่หลังจากเหตุการณ์เมื่อ
กลางดึก เธอแน่ใจว่าไม่มีความไม่พอใจใดของเจ้านายที่เธอจะต้องวิตก
กังวล แต่ความรู้สึกแปลกใหม่ได้เกิดขึ้นกับเธอ ทำให้เธอนอนไม่หลับ
จนใกล้รุ่งเช้า

ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นใหม่ก็คือ เธอจะทำตัวอย่างไรในการ
เผชิญหน้ากับเจ้านาย ในเมื่อสัมผัสที่เขาฝากไว้อย่างไม่ตั้งใจทำให้เธอ
รู้สึกแปลกประหลาดขัดเขินกระดากใจขึ้นอย่างมากมาย

เธอพาเจ้าลูกสุนัขขี้ออกกำลังและทำธุระในเวลาเช้า อดไม่ได้ที่จะ
มองหน้าต่างห้องนอนหลักของตัวตึก เขาตื่นนอนหรือยัง จะจำได้
หรือเปล่าถึงความสนิทชิดใกล้ หรือว่าเขาจะเมามายจนลืมว่าเขาได้
ขอให้ใครประทับประคองขึ้นบันไดไปห้อง ซ้ายยังล้มทับเธอบนเตียงอยู่
เป็นนาน

ใกล้เวลาเดิม ร่างสูงใหญ่ในชุดกางเกงรัดเรียบสีเข้ม เสื้อเชิ้ต
แขนยาวสีขาวจืด ก็เดินลงบันไดมานั่งดูข้าวรออาหารเช้า มุกเกิดการ
ผิดปรกติ ไม่ยอมช่วยยกอาหารและเครื่องดื่มออกไปตั้งเคย แม่นา
เรียกหลายหนเธอก็ไกลทำนั้นนี้ จนแม่สองสาวต้องทำหน้าที่แทน

ได้ยินเสียงพูดคุยคล้ายเจ้านายจะมีอารมณ์ดีพอสมควร “เมื่อคืนนี้
ดึกหน่อยนะ ไม่เป็นไรประเดี๋ยวก็นอนกลางวันชดเชยให้เต็มที่ก็แล้วกัน”
เสียงแม่สองสาวหัวเราะประจบเอาใจ “ไม่เป็นไรคะนาย มีแขกมาบ้าน
ก็สนุกดีคะ เมื่อวานนี้อาหารเหลือเยอะ พวกหนูได้อร่อยไปอีกหลายมื้อ
เลยคะ”

อีกครู่หนึ่งแม่เนินก็เดินกลับมาหยาและพลาสติกปิดแผลลูนวย
บอกเธอว่า

“เมื่อคืนนี้นายทำแก้วแตกโดนบาด บอกให้ช่วยทำแผลที”

มุกก็เลยช่วยหาสิ่งของที่ต้องใช้ให้จนครบ แต่ก็ยังหลบอยู่ในครัว
เขาจะเรียกหาเธอให้ทำแผลให้ไหมนะ เธอรอไม่ไหวก็เลยเย็บหน้า
ออกมาดู

หนุ่มใหญ่หันมามองนั่งอยู่ แต่จะพูดอะไรก็หาไม่ ท่าทางแม่เนิน
เงอะๆ เงินๆ กลัวๆ กล้าๆ ขณะแกะพลาสติกเก่าที่เกราะกรังเลือด
สีเข้ม มุกกรองหักห้ามความรู้สึกหัวไหนแต่ก็ยังไม่กล้าสบตาเจ้านาย

“แผลแห้งแล้วหรือยังคะ มุกทำแผลให้ไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอก ใครทำก็เหมือนกัน” น้ำเสียงเขาอารมณ์ดีแต่ก็
ตัดรอนไม่ตรี

มุกไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมจึงรู้สึกใจแป้ว น้อยใจถอยกลับเข้าครัว
ทำความสะอาดบริเวณปรุงอาหารเงียบๆ ถ้ามองตัวเองก็ไม่ดีหรือหรือ
คิดเสียว่าเรื่องเมื่อคืนนี้ไม่มีอะไรผิดปรกติ เจ้านายหนุ่มใหญ่ไม่ได้คิดอะไร
สักหน่อยและอาจจะจำช่วงเวลานั้นไม่ได้ด้วยซ้ำ อีกไม่นานเธอก็คงปรับ
ความรู้สึกนึกคิดกลับเข้าสู่ที่ทางของตนได้ตามเดิม

อีกนานทีเดียวที่ได้ยินเสียงนายบ่าวพูดคุยหัวเราะหัวใคร่กันดังแว่ว
ก่อนเขาจะขับรถออกไปจากบ้าน

แม่เนินแม่นาหัวเราะกันคิกคัก ขณะที่ล่ำเสียงภาชนะกลับเข้าครัว
มุกเห็นอาหารเช้าเหลือมากกว่าเคยก็ถาม

“อ้าว ทำไมเข้านี้นายทานน้อยจัง”

“เมื่อคืนนี้คงดื่มมากไปหน่อยกระมัง เขาก็เลยกินไม่ลง”

“หรือว่างงันเสน่ห์พีเนิน อยู่ด้วยกันมาสองปีเพิ่งเห็นว่าพีเนินสวย
วันนี้เอง”

แม่เนินยิ้มไม่หุบ ปากก็พูดว่า

“อย่าบ้านะหงษา ประเดี้ยวเหาะจะขึ้นหัว นายอารมณ์ดีก็ชมไปอย่างนั้นเอง นานๆ ให้กำลังใจบ้างสักทีไม่เห็นจะมีอะไรแปลก”

มุกถามอย่างเป็นห่วง “เมื่อคืนนี้รู้สึกว่าคุณจะเมามากนะคะ”

“ตอนแขกกลับก็เห็นยังดีอยู่ อยู่นะ คงจะนั่งดื่มต่อคนเดียวตามเคย”

“ตามเคย แปลว่านายดื่มอย่างนี้ประจำหรือ”

“ไม่ประจำหรอก แต่ถ้าเริ่มดื่มละก็ไม่หลับไม่เลิก ถ้าเห็นนายนั่งหลับตรงนั้นจนเช้าก็ไม่ใช้เรื่องแปลก เราสองคนพานายขึ้นห้องไปนอนบ่อยๆ”

แล้วเมื่อคืนนี้ทำไมเขารีบห้ามเมื่อเธอบอกว่าจะตามสองสาว ซ้ำยังอ่อนให้เธอประคองขึ้นบันไดไปห้อง ...ช่วยหน่อย อย่าให้สองคนนั้นมาเห็นผมแบบนี้เลย... ฟังนา-เนินเล่า ก็คล้ายกับเคยพบเห็น “แบบนี้” กันมาจนชินแล้ว

แปลกคน..!

แล้วเขาได้กระชับวงแขนโอบรัดแม่สองสาวอย่างที่ทำกับเธอหรือเปล่า

มุกกลับมาปล่อยเจ้าลูกสุนัขออกจากกรง สวมหมวกกันแดดแล้วหยิบอุปกรณ์ทำสวน ช่วงเวลาแดดอ่อนยามก่อนสายและบ่ายคล้อยเป็นเวลาที่เธอจะอยู่ข้างนอกตัวบ้าน ตกแต่งใส่ปุ๋ยต้นไม้ใบหญ้าโดยมีหมาน้อยวิ่งเล่นกันเองอยู่ในสายตา แม่สาวใช้ทำความสะอาดซักล้าง หากว่างก็จะสวมหมวกใบใหญ่ที่คล้ายกันมาช่วยกวาดใบไม้แห้งแล้วขนไปรวมกันในที่ทาง ไม่มีเศษใบไม้แห้งหล่นเกลื่อนหรือสภาพของไม้ดอกไม้ประดับที่เติบโตอย่างไม่มีทิศทางเพราะขาดความใส่ใจอีกต่อไป เธอค่อยๆ ปรับเปลี่ยนบริเวณกลับสู่สภาพที่สวยงามดังที่ควรจะเป็นและก็เป็นสิ่งที่สังเกตเห็นจนได้รับคำชม

รถยนต์คันเล็กสวยหรูแล่นมาจอดที่ประตูรั้ว เธอยืดกายขึ้นดูก็เห็นผู้ชายร่างสูงผู้มีสีหน้าท่าทางอบอุ่นร่าเริงที่เป็นเพื่อนรุ่นน้องของจุฑาอรเปิดประตูรถออกมายื่นยิ้มยิงฟันโบกมือให้ เธอวางกรรไกรตัดกิ่งไม้ใส่กระป๋อง แล้วทั้งคนและหมาน้อยก็วิ่งไปต้อนรับ

มุกกล่าวพลางยกมือไหว้ “สวัสดีค่ะ”

“กำลังทำสวนอยู่หรือ ตากแดดชะหน้าแดงเซียว ระวังหน้าจะดำไม่สวยนะ เป็นกระเป็นฝ้าแล้วหายยากด้วย”

“คุณผู้ชายออกไปทำงานแล้วค่ะ”

“ไม่ได้มาหาคุณผู้ชายจะ” คำตอบทำให้เธอแปลกใจ คิดคำพูดได้แต่เพียงว่า

“คุณอรก็ไม่อยู่ค่ะ”

“อ้าว ถ้าผมจะหาคุณอรก็ต้องไปบ้านคุณอรสิ ว่าแต่คุณมุกจะไม่เปิดประตูบ้านหรือครับผม”

“เอ่อ... คือว่า...”

แม่เนาเดินออกมาพอดี ตะโกนถามแต่ไกล

“อ้าว คุณชายยศ... จะเอารถเข้าบ้านใหม่คะ”

“ไม่ต้องก็ได้ เวะเอาของมาให้แล้วก็จะไปละ” เขาส่งเสียงตอบก่อนจะหันมาขยับตากับเธอ “ถ้าคุณมุกไม่เปิดประตูต้อนรับผมจะกล้าเข้าข้างในได้ยังไง”

“คือ...ถ้าเจ้านายไม่ได้สั่ง มุกก็ไม่มีหน้าที่เปิดประตูคะ”

เธอแก้ตัวน้ำขุ่นๆ เธอก็อยากจะเปิด แต่ก็เกรงกลัวอยู่ว่าหากโดนจู่โจมด้วยความเป็นกันเอง เธอจะรับไหวหรือเปล่า เมื่อคืนนี้จู่ๆ เขาก็เดินมานั่งคุยด้วย จ้องมองสำรวจจรรยาเธออย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ซ้ำยังจะขอดูมือให้ได้ เธอกำลังจะแพ้ใจตนเองส่งมือให้ดูอยู่แล้ว ดีว่าเจ้านายและคุณอรออกมาขัดจังหวะเสียก่อน

“เข้าใจละ แม่สาวชื่อ”

ก็ดูซิ เขาเป็นกันเองไม่ถือเนื้อถือตัวซ้ำช่างเล่นอย่างนี้ ทำให้เธอหวนนึกถึงเพื่อนหนุ่มที่ถูกพรากจากไปด้วยความรุนแรงของคนในครอบครัวซึ่งทำให้เธอต้องร้องไห้อยู่นาน

ชายหนุ่มยื่นถุงลายสวยลวดช่องประตูมาให้ “ของแพะให้เจ้าลูกสุนัข อ้อ แล้วก็ครีมบำรุงผิวกระปุกหนึ่งด้วย แม่ผมฝากมา”

“คุณแม่ฝากมาหรือคะ ฝากให้ใครคะ”

“ก็ให้สาวสวยบ้านนี้นะซิ... อย่าแปลกใจเลย ม้าผมชอบชื่อของมารีวิงใส่แจก นี่ม้าหยิบให้เองเลยนะ ผมไม่ได้จิกมา”

เธอหยิบกล่องกระดาษสี่เหลี่ยมสีสวยมีน้ำหนักขึ้นมาดูงๆ

แม่เนาเดินมาถึงพอดี ยิ้มยิงฟันถามหยอกเย้า

“มาขายอะไรคะคุณ”

“แหม ไม่ใช่เซลแมนนะจ๊ะ แต่ถ้าจะขายก็คงขายหัวใจมัง” พูดเจือหัวเราะแล้วหันมาหลีวตาให้หญิงสาวอีก แม่หน้าหัวเราะคิก

“มีเท่าไรหนูซื้อหมดเลยคะ”

“หัวใจสำหรับให้เก็บรักษา ไม่ใช่เอาไปต้มแกงกินนะจ๊ะเธอ” เขาพูดให้ได้เสียงหัวเราะตามเคย

“คุณยศจะเข้ามาข้างในก่อนไหมคะ” แม่หน้าทำท่าจะเปิดประตูเล็กมุกอยากให้เราตอบตกลง แต่เมื่อสีน้ำตาลอ่อนได้รูปกลับจับประตูไว้ เขาหันมาทำประกายตากับมุกรอง

“วันหลังก็แล้วกัน เตี่ยต้องไปหาบัตรผ่านประตูก่อน ต่อไปจะได้ไม่ทำให้ใครต้องลำบากใจ”

อาคันตุกะหนุ่มขับรถจากไปแล้ว ทิ้งให้มุกรู้สึกเอิบอิมระคนงุนงง ความเงียบเหงาว่าเหว่หวาดระแวงในส่วนลึกคล้ายถูกไล่ที่ด้วยความรู้สึกอบอุ่น เธอยิ้มแยม คันทหารายละเอียดของเจ้าครีมกระปุกนั้นจากอินเทอร์เน็ต พบว่าเป็นแบรนด์ดังราคาไม่น้อยเลย

“คุณยศจะมาจับมุกระมัง” แม่สองสาวพูดคุยหัวเราะกันให้เธอไต่ยิน

“บ้านเค้ารวยมากนะ มีหวังมุกรจะได้ดิบได้ดี คนสวยก็ได้อย่างนี้แหละ”

“เมื่อคืนนี้ก็เห็นนั่งคุยกันจุงจุงๆ ได้ดีแล้วอย่าลืมเราสองคนนะคะ คุณมุกคนสวย”

พวกเธอว่าอย่างนั้น

อังกูรเพื่อนชายที่เคยช่วยเหลือเธอเรื่องงานและที่พักรั้งอีเมลมาถามข่าวคราว เธอเคยตอบไปแล้วว่าอยู่สบายดี ในวันนี้เขาส่งบทความภาษาอังกฤษมาให้เธอแปล มุกตั้งใจที่ไต่งานชิ้นใหม่ซึ่งจะทำให้เธอไม่ฟุ้งซ่าน

“ทำเสร็จแล้วจะส่งไปให้ แต่ว่าไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเงินนะจ๊ะ ตอนนี้อยู่ดีมีสุขในที่ปลอดภัยไม่ต้องใช้เงินแล้วจ๊ะ” เธอส่งข้อความตอบกลับไป

ทว่าที่ปลอดภัยแห่งนี้จะยอมให้เธออาศัยพักพิงอีกนานเท่าไร หม่อมใหญ่เจ้าของบ้านคล้ายจะมีอารมณ์แปรปรวนเป็นระยะ เรื่องราวในหนหลังของเขา ที่เธอเคยได้รับฟังมาทำให้เธออดคิดมากเพิ่มเติมไม่ได้ ภาพถ่ายใบหน้าของหญิงสาวบนฝาผนังห้องโถงที่เธอยกมือไหว้ทุกวัน ก็คอยย้ำเตือนถึงโศกนาฏกรรมในอดีต แม้ความรู้สึกนึกคิดส่วนใหญ่ของเธอที่มีต่อเจ้านายจะเป็นไปในทางที่ดีก็ตาม

บางที เธออาจจะต้องเตรียมหาที่ทางใหม่รอไว้ก่อน

เธอนึกถึงคำพูดของชัชยศ ...ถ้าอยู่บ้านนี้ไม่ได้ก็ไปอยู่บ้านพี่ รับรองว่าไม่มีอะไรด้อยกว่าที่นี่...

เธอหวังว่าเขาหมายความว่าถึงการยินดีต้อนรับเธอจริงๆ

ตามปรกติแล้วกว่าจาริตจะกลับถึงบ้านก็ค่ำมืดดึกตื่น ใช้เวลาอยู่กับหญิงคู่หม้ายบ้าง กับผู้คนในแวดวงต่างๆ บ้าง แต่วันนั้นเขากลับถึงบ้านแต่วัน พอรถเลี้ยวปัดหัวเข้าจ่อกับประตู แม่สาวหน้าใหม่ก็วิ่งตะครุบเจ้าหมาน้อยเพื่อไม่ให้มันวิ่งหนีออกไปข้างนอกซึ่งมีทั้งรถยนต์และสุนัขเจ้าถิ่นเพ่นพ่าน จาริตมีเครื่องรีโมตเปิดประตูจากในรถ แต่ก็รอนจนเธอจับเจ้าหมาน้อยไว้ได้จึงเปิดประตูแล้วค่อยๆ เคลื่อนรถเข้ามาก่อนจะปิดกลับให้ตามเดิม

พอประตูปิด มุกก็ปล่อยให้เจ้าสุนัขเป็นอิสระ คอยมองว่าเจ้านายจะเรียกใช้หรือไม่ เห็นเขามองมาแล้วหันเดินขึ้นเรือนไปเฉยๆ เธอรู้สึกโล่งใจ ดีแล้ว ขอให้ทุกอย่างเป็นไปตามร่องรอยเดิม เขาเป็นเจ้านายที่เมตตา ส่วนเธอก็เป็นผู้พักพิงอิงอาศัยที่ซื่อสัตย์และภักดี จะไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

เธอไม่รู้ว่าจาริตกลับบ้านแต่วันเพราะได้รับโทรศัพท์จากจุฑาอร หลังจากพูดคุยเรื่องนั้น เรื่องนี้ หญิงสาวผู้เป็นคู่หม้ายก็พูดขึ้น

“วันนี้ชัชยศแวะไปบ้านคุณจาริตคะ โทรมาบอกให้อรรู้ กลัวว่าถ้าคุณจาริตรู้จากเด็กอาจจะเข้าใจผิดได้”

“ชัชยศไปบ้านผมทำไมหรือ”

“คุณน้ารินฝากของไปให้มุก คงเอ็นดูว่าเด็กหน้าตาดีกิริยามารยาทเรียบร้อย ก็เลยฝากของไปให้คะ”

หม่อมใหญ่พอจะเดาออก ไม่ได้ซักถาม แต่บอกเลิกนัดที่มีอยู่ก่อนแล้วมุ่งหน้ากลับบ้านแต่วัน.....